

SOPIMUS VAIKO KAHTIAJAKO?

(KYSYMYKSEEN ERIMIELISYYKSISTÄ SOSIALIDEMOKRAATTISESSA
DUUMARYHMÄSSÄ)

Sosialidemokratian yleistä mielipidettä huolestuttaa ryhmän kahtiajakamisvaara, joka pilkistää 7 edustajan kirjeestä. Kysymys herättää työläisten keskuudessa oikeutetusti hyvin vilkasta mielenkiintoa. Tilanne on selvitettävä tarkasti ja määräperäisesti.

Toisella puolella ovat kaikki kuusi työläiskuurian edustajaa, eli kuten jokainen ymmärtää, Venäjän työväenluokan valtavan enemmistön edustajat. Toisella puolella — muut 7 edustajaa, joilla on ryhmän sisällä satunnainen yhden äänen enemmistö.

Päältä katsoen väittelyä käydään siitä, että 7 edustajaa tahtoi pakottaa muut 6 edustajaa „Lutshin” avustajiksi; he esittävät „Pravdan” ja „Lutshin” yhdistämistä. Nämä 7 edustajan vaatimukset tuntuvat meistä — sanomme muitta mutkitta — suorastaan kevytmielisiltä. Voidaanko joku pakottaa „äännten enemmistöllä” työskentelemään lehdessä, jonka suuntaa hän ei hyväksy? (Puhumattakaan siitä, että jokainen itseään arvossa pitävä toimitus itse kieltäytyisi tällaisista väkivaltaisesti tuoduista, epävapaista „avustajista”.) Voidaanko puhua vakavasti „Pravdan” ja „Lutshin” yhdistämisestä?

Ei tietenkään! Ja sanomme suoraan, että katsoisimme proletariaatin asian *pettämiseksi*, jos „Pravda” kieltäytyisi taistelusta likvidaattoruutta vastaan, ja siis myös „Pravdan” ja „Lutshin” yhdistämisen, *niin kauan kuin „Lutsh” jatkaa likvidaattori-propagandaa — „maalalaisuutta” vastaan, poliittisia lakkoja vastaan* j.n.e. Tuskinpa vakavat sosialidemokraattiset toimihenkilöt uskovat siihen, että „Pravda” ja 6 työväenedustajaa päättäisivät lopettaa päivänsä vain sen vuoksi, että „Lutsh” tavoittelee sitä. Siitä ei voi olla puhuttakaan, ja 7 edustajaa tekevät hyvin, elleivät enää

palaa „suunnitelmaansa”, joka on aivan kelvoton ja mahdoton toteuttaa.

Kysymys ryhmässä esiintyvistä erimielisyyksistä ei kuitenkaan rajoitu tähän. Jokainen tuntee, että sen ulos näkyvän väittelyn takana, jota käydään „Lutshin” epävapaasta avustamisesta, piilee vielä jokin muu, vakavampi ja tärkeämpi väittely. Tätä väittelyä käydään siitä, *kuinka ryhmän kumpikin osa suhtautuu likvidaattoruuteen.*

Ja tuntuu siltä, että tässä tapauksessa työläisillä on ennen kaikkea oikeus vaatia seitsemältä edustajalta, *että he sanoisivat suoraan, täsmällisesti, selvästi ja määrätysti, kuinka he suhtautuvat likvidaattoruuteen?* Nämä seitsemän edustajaa ovat velvolliset tekemään sen yhtä avoimesti kuin sen tekivät kuusi työväenedustajaa. Kolmannen Valtakunnanduuman ryhmässä oli edustajain valtava enemmistö *menshevikkejä.* Mutta likvidaattoruuteen he suhtautuivat jyrkän *kielteisesti.* Entä kuinka 7 edustajaa suhtautuu nyt siihen? He itse ovat herättäneet kysymyksen „Lutshista”, t.s. likvidaattoruudesta. Sen vuoksi he ovat kaksinkertaisesti velvolliset sanomaan avoimesti ja täsmällisesti: kuinka he suhtautuvat „Lutshin” propagandaan maanalaista toimintaa vastaan (ks. „Lutshin” 101. n:o:aa y.m.), poliittisia lakkoja vastaan ja työväenluokan hegemoniaa vastaan vapausliikkeessä j.n.e. Ilman sitä ei voida ottaa askeltakaan syntyneestä tilanteesta pääsemiseksi.

Me sanomme suoraan: jos sosialidemokraattisessa ryhmässä olisi vaikka yksikin edustaja, joka alkaisi Duuman puhujalavalta pitää „Lutshin” 101. numerossa julkaistun artikkelin kaltaisia puheita (myötätunnon kasvu „maanalaisuutta” kohtaan on „surullinen” tosiasia j.n.e.), *niin välien katkaiseminen sellaiseen edustajaan olisi väistämätön.* Ja se sosialidemokraattinen edustaja, joka ei nousisi eikä sanoisi, että tuo puhuja ei ilmaise sosialidemokraattien mielipidettä, jättäisi täyttämättä velvollisuutensa työväenluokkaa kohtaan.

Onko tämä mielipiteemme oikea vai ei? Rauhallisin mielin jätämme tämän kysymyksen työläisten ratkaistavaksi...

Kun duumaryhmän kahden osan välillä on olemassa vakavia erimielisyyksiä, niin yhtenäisyys saadaan säilymään vain siinä tapauksessa, *jos kumpikin puoli pyrkii yhtäläisesti sopimukseen.* Ohjelmakysymysten „ratkaiseminen” satunnaisella yhden äänen enemmistöllä on *kahtiajaon*

lietsomista. Sen ymmärtää jokainen. Henkilöt, jotka pyrkivät vakavasti yhtenäisyyteen, eivät milloinkaan lähde „ratkaisemaan” kysymystä tuolla tavalla.

Onko tuo sopimus ryhmässä, sen nykyisessä kokoonpanossa, mahdollinen? Tähän saakka se *on ollut* mahdollinen. Esimerkki: ryhmän julkilausuma, joka luettiin IV Duuman toimintakauden alussa. Ryhmä hylkäsi likvidaattorien vaatimukset; se teki mahdolliseksi sopimuksen molempien osien välillä. Jos on hyvää tahtoa, ellei seitsemän edustajaa valmista kahtiajakoa, niin sopimus *on* edelleenkin mahdollinen kaikissa tärkeissä poliittisissa kysymyksissä.

Julkilausumaa koskeva esimerkki on esimerkki siitä, *mitä pitää tehdä*, että välttyttäisiin kahtiajaolta. Mutta „kansallista kulttuuriautonomiamia” koskeva esimerkki on esimerkki siitä, *mitä pitää jättää tekemättä*, että välttyttäisiin kahtiajaolta. Tämän vaatimuksen esittäminen, niin kuin sen teki tov. Tshhenkeli, merkitsee sosialidemokraattien ohjelman *hylkäämistä*. Kun likvidaattorit ovat tähän saakka uskotelleet, että tuo vaatimus „ei ole ristiriidassa” ohjelman kanssa, niin nyt heidät ovat paljastaneet itse bundilaisetkin, jotka (ks. „Zait” *, № 9) onnittelevat Tshhenkeliä nimenomaan sen johdosta, että hän on „luopunut siitä piintyneestä kannasta, johon virallinen kansallisuuskysymyksen teoria perustuu”. Kun ohjelma hylätään 7 äänellä 6 vastaan, niin se *merkitsee kahtiajakaantumisen* valmistelua. Jokainen tietoinen työläinen käsittää sen.

Siis *joko sopimus tahi kahtiajako!* Siitä on kysymys.

Mitä me ehdotamme? — *Sopimusta!*

Onko tuo sopimus mahdollinen? — On!

Onko tuo sopimus toivottava? — On!

Mitä tarvitaan tämän sopimuksen aikaansaamiseksi? — Sitä, ettei hylätä ohjelmaa, ei mustata „maanalaisuutta”, vaan ollaan uskollisia vanhalle lipulle! Kuten lukija näkee, vaatimuksemme ovat vaatimattomia.

Seitsemän ja kuuden sopimuksen puolesta, kahtiajakoa vastaan! Sitä on kaikkien tietoisten työläisten vaadittava.

„Pravda” № 62,
maaliskuun 15 pnä 1913
Allekirjottus: B. B.

Julkaistaan „Pravda” lehden
tekstiin mukaan